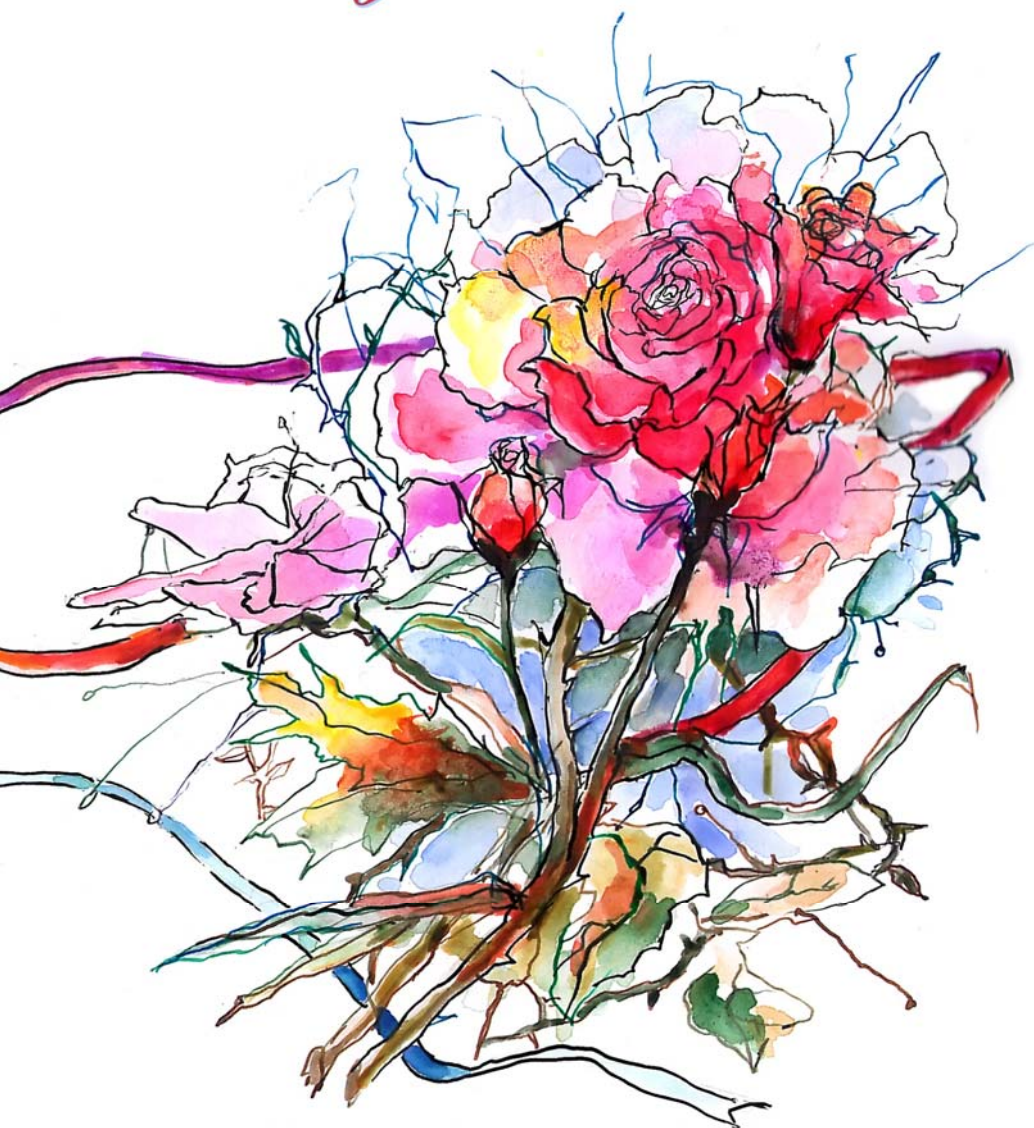

Преплетени чувства

ПОЕТИЧНА
АНТОЛОГИЯ

Поетична антология

Преплетени чувства

ЛЯСКОВЕЦ
2019 г.

Сборникът се издава по случай
15 години от създаване на
литературен клуб „Вдъхновение“
към НЧ „Напредък - 1870“ гр. Лясковец

Прегърни душата ми с любов

*Душата ми е стоп. Душата ми е зов.
Защото аз съм птица устрелена:
на смърт е моята душа ранена,
на смърт ранена от любов.*

Кейо Яворов

НЕЗРЯЩА

Когато си зад ъгъла,
когато
от теб
не виждам никаква следа,
протягам двете си ръце
напразно
и всичко се разлива в самота...
Изчезват глухи всичките надежди,
умира гръмко падаща звезда...
Когато всичко тръгне обратно,
си спомням пак за тихичкото
„Да...”
И този спомен сякаш трие всичко...
И пак сме с теб накрая на света...
И щастието пак е с нас едничко...
И пак звучи във мене песента...

Дори кралица да е днес Тъгата,
целувам те!
Обичам те!
Спомни си!
За сляпото и влюбено момиче,
което до смъртта си ще те чака.

Надежда Павлова

„Многого вода не може
да угаси любовта” - П. Дънов

Тръгнах си от теб и Любовта,
от моя дом, от моя град и моята страна.
Сама от себе си опитах се да си отида.
В таз страна далечна, чужда,
в три морета потопена, южна -
в която продават като хапче Любовта,
с инструкция за употреба и цена -
да стана друга исках, по-различна.
По-хитра, пресметлива и практична.
На разума с хладната вода
огъня на Любовта опитах се да угася.
Но той с вода не се гаси!
Морето да изсипеш върху него,
от Любовта морето ще заври!

Светланка Богданова

СБОГОМ

Обичала,
Необичана -
умея да губя
и да кажа „сбогом”,
когато се влюбя.
Здравей, спокойствие!
Ние пак сме САМИ!
Печеливша аз съм.
Губещият - ти!

д-р Юлия Хъневска

ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА МЪЖА

Искам до тебе уморено да притихна,
в твоята неуморна споменност и хубост,
меко, разтопяващо да се усмихна,
със видения, желаниа до лудост!

Искам с тебе да припичам старо чувство,
с твоята лунна изхабена външност
и безсънно - отразена в мен изкусно,
като вечен допир, светлина и смътност!

Искам и в съня ти да потъна като облак,
в твоята артерия без страх пулсираща,
с огъня, разпалил спомена без болка,
спомена без багри, с дъх неспиращ,
като ехо, още, още...

Мариола Томова

БЕЛЕЗИ

Угасва денят...
А с него още една дата от календара на живота.
Тъжно е...
Безмълвно стене душата, защото неусетно времето
краде от младостта.
А ти ще можеш ли да върнеш пролетта?!
Оглеждаш се в очите ми, проводник на умореното ми
сърце.
Ще намериш ли лек за изстиналите ми ръце?
Студено е...
Нека да почувствам от дланите ти топлината!
Може би ще изтриеш белезите на тъгата!
Намери ме в тъмнината,
избави ме, подари ми светлината!
Изгрява денят...

Емилия Ангелова

ОТКРОВЕНИЕ

Разсъблякох си душата
като клони в есента.
И прегръдка си разтворих -
не повярва в любовта.

Шапка над очи прихлупи,
като къща под снега,
като залеза над хълма
той изчезна във нощта.

Закрещя там нощна птица,
скоро някъде замря.
В кръстопът се завъртяха
мисли - старите ята.

Беше зима, щом те няма,
лято, без сезон със теб.
Всичко беше... Отлетя...
Сълзи - есенни листа.

Ана Стоянова

ИМАМ ЦЯЛОТО ВРЕМЕ

Няма звук като падне звезда над съня ми,
само светли петна по цветята множат се.
Все търкулва се утрото с цветни нальми,
а денят се протяга, преди да угасне.

Някой остри моливи за есен отсреща,
хрупа цветни бонбони и пуска хвърчило.
Аз сънувах пристанище, лодка и смешка -
детска смешка, с пижами, по пясък. И кино.

А минорният вятър звучи непотребен.
Виж, хвърчилото литна от шарки - нагоре.
Имам цялото време да мисля за тебе.
Имам време, в което не спирам сезона.

По ранимите улици бързам нанякъде,
а въртя се в кръга на едни настроения.
От отсъствия мълкнах и рокля облякох.
Имам цялото време да мисля за тебе!

Ивелина Цветкова

БЛАГОДАРСТВЕНА МОЛИТВА

Задето сутрин ме събужда
със птича песен Утринта
и ми прошепва колко нужна
съм и за себе си, и за света;

задето Слънцето грижовно
за моя земен път следи
и утешава ме грижовно,
ако застигнат ме беди;

задето работа и грижи
запълват дългия ми ден
и все търча, и все се движа,
и то е удоволствие за мен:

задето Вечер кадифяна
споделя мойта самота
и на раздяла ми дарява
най-прелестната си звезда,

задето още на света ме има
и дишам, пея и творя
с една любов неизмерима -
на Тебе, Господи, благодаря!

Марика Маркос

ЩАСТИЕ

Бог ли при мен те изпрати, не зная,
или пък съдбата над мен се смили.
Птичките радостно даже запяха,
мразът в душата се мигом стопи.

Бавно в гърдите запали се пламък
и светлина в очите изгря.
Не знаех какво ме очакваше още,
обсебен се чувствах от мойта съдба.

Обикнах те, както не съм и обичал,
за мене ти стана всичко в света-
щастие, радост, жена- но любима,
в сърцето ми огън горещ заигра.

Може би беше така отредено,
със теб да се срещна аз сутринта.
Та да дариш ме със своята обич,
искрици да блеснат и в мойта душа.

Искам със теб да дочакам си края,
дните последни на старостта.
Тъй ще живея със добротата
и ще се радвам на любовта.

Никола Манев

С ДЪХ НА ЛИПА

Щастливите мигове с теб са безбройни,
красиви са дните, прекарани с теб.
Летят си годините тъй неусетно,
един час без тебе за мене е век.

Когато от мен си далече, аз страдам,
душата разкъсва се, много боли.
Прекрасните чувства не искам да губя,
не искам да бъдеш наранена и ти.

Любовните рани открити остават,
ранена остава и мойта душа.
Но ти, за да бъдеш щастлива в живота,
болезнено аз ще горя в любовта.

Безмълвен аз зов ще отправя към тебе,
засядат на гърлото мойте слова.
Със погледи всичко ще кажем си ние,
не искам да страдат две честни сърца.

Със ласки желая ти мен да ме будиш,
във нощите тихи със дъх на липа.
Луната да види ти как ме обичаш,
ех, колко желая аз тая топлина.

Никола Манев

НАТАТЪК Е ЛЕСНО

На моя прозорец, в студените вечери,
се къпят под сенките гълъби бели.
Дали след съня ми за пролет далечна
или е от стихове толкова светло?

Звездите красиво бледнеят в небето,
но всичко изглежда ми някак старинно -
изтъркани улици, голи дървета,
клошар бавно крачи и топли се с вино...

В прогнозата, казват, че плюсове няма
за градуса, който ръцете ми реже.
Как искам да цъфнат кокичета само,
с воали разтворени в двора ми снежен!

И искам на пролет така да ухае,
а в клоните цветни да писне (там) птиче!
Нататък е лесно! То всеки го знае -
ще дишам с мечти и с летеж на момиче.

В поле ще догоня цвета с пеперуда.
И ти ще усмихваш цветята за мене.
А в лятото сетне ще идем за друго -
къпини в ръцете от стих да разлеем!

И пак ще сме влюбени в топлите вечери.
И пак ще се къпят под сенките гълъби...

Ивелина Цветкова

МАГЪОСНИК

Магъоснико, къде изчезна?
Кой счупи твоята пръчица вълшебна?

Обеща ми любов, градини от рози,
птичи песни и слънчеви дни...
играх честно своята роля - без илюзии,
лоши мисли, фалшиви съззи...

Аз ти повярвах: превърна ме в кукла
- за мене света стана рай.
Танцувах и пеех, бях много щастлива!
Но, Арлекин своето домино скъса
и побягна далеч от света...
От каручката стара, с протритото чергило
любовта се търкулна и падна в калта.

Магъоснико, не ти се сърдя!
Завесата падна - финал е това!
Следват: поклони, цветя и аплаузи!
Само спектакъл беше това!

Красимира Кожухарова

ВМЕСТО ЦВЕТА

Цветя за твоя ден рожден
не мога да ти поднеса.
А искам ти да си до мен,
да грее в твоя взор смутен
вълшебна лунна светлина.

При теб сега е друга, знам.
Жадувам те до мен щастлив.
А страшно е да бъдеш сам.
Дано те тя дари със плам,
тъй както аз с копнеж красив.

Не мога да ти поднеса
цветя за твоя ден рожден.
Но мойта обич и мечта
са най-уханните цветя.
Бъди щастлив дори без мен!

д-р Юлия Хъневска

ПРОЛЕТНО

Разпуква се отново пролетта
и аз със сетивата си я вдишвам,
със мириса на размразената земя
и с „шепота на белоцветни вишни“.

Препускат покрай мене ветрове,
прегазват страхове и мрачни мисли,
понасят ме към нови светове -
далечни, непознати и различни.

Ще стигна ли в летежа си докрай?
Умората не ще ли ме надвие?
И в обещания от тебе рай
ще бъдем ли наистина щастливи?

Струи от погледа ти синева
и дяволче усмихнато наднича.
И влюбен вик небето разлюля:
„Ще бъдем! Само ме обичай!“

Марика Маркос

КАПРИЗ И СУЕТА

И лунният каприз на вечността разстила своята
постеля,
след всеки звън, дихание и сън, превръща се в една
магия.
Неземна хубост, блян и суета, планета, недовършена
въздишка,
една жена - до нея мъж, пътека в есенната зима.

Дърветата са силуети във нощта, любовен танц на
клони в небесата.
Море от спомени, забравен джаз, изкуство, спряло
там на прага.
Сега са само светлина, преплетени души, една
китара,
дъхът ѝ спира, сякаш е жена, докоснала живота в миг,
наслада.

Завесите са само прах в нощта, цигарен дим и чаша
вино,
любов, останала зад стъклена врата, и ключ за нея
няма да открият.
Стаени спомени, докосната ръка, целувка първа,
трепети и муза,
една жена, разплакана в нощта, на кея търси своя
стряха.

И лунната пътека е мираж, вълни от чувства или слава,
изплувал цвят от светлина, остават неразбрани и
раними.
Не спира да мечтае тя за първа среща след раздяла,
и слива се с нощния разкош, на хоризонта музика
щастлива.

А пясъците се превърнаха в звезди, поръсили душите
им с въпроси,
последен стон, една любов, и думи неизказани
поличби.
Завесите са само прах в нощта, цигарен дим и чаша
вино,
любов, останала зад стъклена врата, и ключ за нея
няма да открият.

Галина Московка

МИГ ЛЮБОВ

В парка. Под дърветата.
В падащия мрак...
Вървим един до друг,
тръпнещи в хлад.
Косите ти ми шепнеха
за юлски сенокос.
Мислех си тогава -
животът как е прост.
Мислех си с безгрижие
за истински неща.
За приятели, за времето,
за теб и любовта.
Гледах лекомислено
в настоящия живот.
Не видях друг, по-хубав миг,
от този миг любов.
Притиснах те до себе си
и останах ням.
Люлее ме прегръдката
на твоя страх и свян.
Спирам неочаквано.
И сядаме тогаз
щастливи под дърветата,
сведени над нас.

Димитър Панайотов

АДРЕС ДО ПОИСКВАНЕ

Безвъзвратно съдбата ни вплете и с вятъра
в прегръдка, родена от дните белязани.
И поръси ни с пясък, нозете горящите
и след Слънцето тръпнехме двама без себе си.

И облече ни в пищни капризи на времето.
И разбули ни тайните, нашите, живите.
Цели в пяна, красиви и истински влюбени,
закъснели във времето с адрес до поискване.

И ни даде криле да летим, изгубени
в копнежа от мигове до последно причастие.
В прегръдка на длани любими и искрени,
в живота ни същия, до нощта за пробуждане.

Потърси ме ти, Обич, до поискване, моля те!
До поискване нека очаквам твоя адрес.
И след толкова думи, думи на връщане
аз оставам, оставам в твоя сън и копнеж.

Като билка в полето ще търся по мръкнало
и по лунна пътека ще рисувам Света.
Аз желая те, Обич, не отивай си, моля те,
не пробуждай ме още, все още сънувам те!

Валентин Ангелов

Тъй хладни са очите ти!
И луната
щом срещна погледа ти - онемя.
Като камък се откърти от небето,
в зениците ми се разби.
Допрях ръцете си - изстенаха нечуто.
Пред душата си като пред бог застанах.
Помолих я да не загася огъня...
... О, душата ни
напразно броди по земята
и все търси онова,
което сама не може да даде.
Навярно затова и в земния си път
като идол
издигнали сме Самотата.

Диана Стефанова

Шепти загадъчният лес в очите,
осветен
от два лунни пръстена - зениците.
Нощни сенки - сънища
завладяват лицето ми.
Недей да възнеш
и да бродиш като сън.
Устните ми са запалена камина.

Ах, да бе за миг надникнал
зад завесата от мигли.

Диана Стефанова

ТОПЛИНА

Силна мъжка топла ръка.
Мъжко рамо, борбено и спокойно.
До теб аз тихичко ще повървя.
Магията любов да задържа.

Не искам хорска злоба, реч.
По тебе хули да разпрегнат.
Ти, мили мой, обречен си до мен.
В своята прегръдка да полегна.

С своята прегръдка нежна,
с твой поглед мил и драг
аз сутрин да се будя.
Дори луната - моята сестрица
на нашата любов да се зачуди.

Звездице, вълшебнице моя на небосклона,
дано не правя грешки от любов,
дано остана силна в своя полет,
дано умея смело живота да продължа суров.

Велка Валачева

ЛЮБОВТА Е ВИНО ЛУДО

Любовта е вино лудо
със омайни билки - чудо!
Тя пленява ти душата
и замайва ти главата.

Навестява млади, стари,
непознати и другари.
Омотава до премала
пък - каквото ще да става!

Старите се подмладяват,
младите пък проумяват:
със любов не се старее,
без любов не се живее!

Любовта - велико чудо,
да е вечно вино лудо!

Пепа Лазарова

По-чиста от сълза на чучулига,
закичена с венче от лунен цвят,
вървя през некосените ливади,
а Вярата ме води за ръка.
В мъгла безкрайна лутат се очите,
но спътницата моя, ден след ден,
с усмивка лека и неуморима,
повтаря ми: „Подпирай се на мен!
Ти знаеш, мила моя, кой е пътят.
Отричаш твърдо връщане назад.
Сърцето лудо бие там, в гърдите,
камбана съща, в пътеводен фар.
Душата има нужда да е влюбена,
както плътта от въздух и вода.
Едно момче за тебе съществува.
За двама е създаден този свят.”

По-чиста от сълза на чучулига,
в косите сплетен приказен елмаз,
вървя през неутъпкани ливади...
До мене той... ме води за ръка...

Надежда Павлова

ИЗМИНАХ ХИЛЯДИ ПЪТИЩА

Изминах хиляди пътища -
пустинни и удавени,
зелени и мраморнобели,
слънчеви и дъждовни,
звездни и без пътни знаци,
жестоки и нежни,
благоуханни и смърдящи...

Изминах хиляди пътища -
по тази мъничка земя...
Срещнах зверове и животни
със завистливи и злобни лица.
Срещнах феи -
с мъдра и заразна доброта!
Срещнах злодеи -
с разкривени от лошотия сърца!
Срещнах ангели -
с добродетелни слова!
Срещнах дяволи -
с изгарящи души и тела!
Срещнах теб -
моя любов, моя звезда!
Влюбих се в теб -
моя стряха и топъл пристан,
жива вода - сладък сън!

Изминах хиляди пътища,
но не се уморих!

Изминах хиляди пътища -
за да осъзная и прогледна,
че ти си всеки мой дъх -
ти си всяка моя усмивка,
ти си всеки мой поглед,
ти си всяка мила дума,
ти си всяко добро дело,
ти си всичко в мен и с мен!

Мой дом - топъл и нежен,
мой огън - сгряващ и изпепеляващ,
моя единствена любов!

Изминах хиляди пътища...
Прекосих хиляди кръстовища...
Преплувах хиляди морета...
Летях над хиляди непознати земи...
Влюбих се хиляди пъти -
но единствено и само в теб!

Тамара Драганова

СЕЗОНИ НА ЛЮБОВТА

Дойде пак януари
и те срещнах
там зад белоснежните дувари
на селския прихлупен храм.

А после февруари ни намигна
под ледения шал на утринта,
прозорецът в сребро ни се усмихна,
събрал шушулковата красота.

Тъй месец март
пред нас пъртината разстла,
но не от сняг, а от трева,
а слънцето през облак се промуши
лъчи ни праща, сякаш на шега.

Април, красив,
април потаен,
всред белотата на уханен крушов цвят
обсипва ни със повеи най-уханен,
лети към нас младоразлистен свят.

... а месец май
със макови метличини в живота,
подгонил смели зайци в синева,
които си оставиха палтата
всред тучните морави до една река.

Пристига юни,
после юли,
а ние се прехласваме в дъжда
и хората, дочули-недочули,
ни казват „да!“, с полууста.

Тъй август, идвайки, се чуди,
дали е жът или пък син?
Не смее той да ни събуди,
усмихнат като смин-жасмин.

Септември носи есента червена
със плод и грозде, дрян и птица,
поглеждаме във любовта във нас стаена,
а вятърът изтупва своята паница.

Октомври влиза,
води той ноември
показват ни, че могат да горят
макар и не със огнени езици - едри,
а със студа на своя хладен свят.

Декември снежен е
и духа с хали,
но месец е на празненството
на него нежна влюбеност
са дали хората от горното полукълбо.

И тъй, оставям аз рабоша до калема.
Годината във своята цялост се изтърколи,
но в мен остава да гори една дилема -
дали била си сън, или не си.

Николай Колев

ДОСТОЕН СЪМ ЗА ТВОЯТА ЛЮБОВ

Аз винаги за тебе бях готов
желанията твои да изпълня!
За да спечеля твоята любов,
дори отрова можех да погълна!...

Но ти от мен това не пожела!
На танц тогава плахо те поканих!
И тъй роди се първият ни валс,
от който още буйна е кръвта ни!

Танцувахме с неவிждащи очи,
но с водещия порив на душите.
Ликуваха със празнични лъчи
над нас и покрай нас в захлас звездите!...

От оня валс съм още упоен!
Една история така красива!
Сърцето ти, живеещо у мен,
все още моето с любов облива!

И днес за теб на всички съм готов!
Бих изгорял на жертвената клада!
Достоен съм за твоята любов!
Но ти дари ми я като награда!

Тодор Лицов

У дома

*Да се завърнем в бащината къща,
когато вечерта смирено гасне
и тихи пазви тиха нощ разгръща
да приласкае скръбни и нещастни.*

Димчо Дебелянов

ТЕМЕНУГИ

Блестят в тревата теменуги
с безбройни капчици роса,
нежни като сини пеперуди
с аромат на Пролетта!

Днес е празникът на мама,
цял букет ще набера,
обичта си най-голяма
с жив букет да изразя...

Мъките си да забрави
от несгоди в този ден,
но човек от мен направи
със труда си вдъхновен...

Роса и нежни теменуги,
синеят в изгрева на ведър ден
... пожелание-отплата...
две сълзи за теб от мен!!!

Никола Йорданов

ПОСАДИХ ЧЕРВЕНО МУШКАТО

Днес посадих червено мушкато,
а душата ми в черупка се сви,
защото -
откраднах го то леля Стефана,
когато запръска дъжда.
Червено избрах го -
да е румено, засмяно,
като червено сърцевидно огледало.
Дреболия е -
може би моята прищявка!
Дреболия е -
защото то е на двора само
едно обикновено червено мушкато...
Цвете - безмълвно, облечено в зелено и червено
с аромат от бабиния дом.
Колко плахо и крехко е
това червено старо мушкато!

Днес посадих червено мушкато
и полях го с живата вода
от кладенеца на дядо,
а пръстта изкопах под стария дъб.
Сянка назаем взех от бащината стряха,
слънчеви лъчи събрах
от слънчогледите в полето!

Днес посадих червено мушкато
и поставих го в моята стая -
върху стария скрин,
на който записвам
мечтите мои!

Днес посадих червено мушкато
и с него заедно търся
неоткритите бели пътеки -
сред книги и листи
в тишината на нощта
и музиката от дъжда,
но с мирис на дома
и обичта на едно червено мушкато!

Тамара Драганова

МОИТЕ ГЪЛЪБИ

Редовно кацат два гълъба на моята тераса
от ранна утрин чак до здрачина.
С наслада изяждат сложените им трохи
и не оставят от тях никакви следи.

Понякога те идват за много кратко,
оприличих ги на мама и на татко.
Един ден дъжд и буря страшна се изви,
с клони счупени терасата покри.

Прегърнаха се гълъбите със крилете,
измръзнаха им от студа нозете,
на перваза дълго влюбено стояха
и на северния вятър се гневяха.

Но... Излетяха изведнъж милите
да си мерят с дъжд и вятър силите...
След таз картина не можах да мигна,
защото не успях птиците да стигна...
- Ех, къде сте, мои гълъбчета сиви,
къде на топло от мене сте се скрили?

Малина Мъглова

РОЗАТА НА ДВОРА

Раснах мъничка и нежна роза,
цъфнала пред къщата на двора.
Отначало пъпка неразтворена,
тъй крехка, но пък силно борбена.
Порасна розата, но вече със бодли,
остана мирисът дори и във беди.
На милите стопани във дома
запази им спокоен тя съня.

Стопанинът отиде при звездите,
завинаги затвори си очите,
а розата отново с мъка цъфна,
от болката си прецъфтя, помръкна.

Пред къщата там дворът запустя,
птица стрелва се за сбогом... отлетя,
а розата не спира да цъфти,
но в бурени и с повече бодли.

Малина Мъглова

СЕЛОТО

Селото, в което съм родена,
възвишило се на длан,
в падината с покриви червени,
колко века все е там.

Вятър ли повее от гората -
полъх чист се носи вред.
Сняг засипе ли земята черна -
спят житата в сладък сън.

И където и да ходя, зная -
ще се връщам у дома.
Щедро сили селото ми дава,
моят път заченат там.

Ана Стоянова

СВЕТУЛКИ В ТЪМНИНАТА

Тази нощ в Италия, в Торита,
в градината на Йоле
видях светулки в тъмнината...

Стана ми и светло, и тъжно на душата.
Чух татко как ми рече:
„Излезли са светулки, трябва да се жъне вече.”

Спомних си за друга жътва,
в онази „черната година”,
за тялото на брат ми в язовира...

И се почувствах стара и сама,
като ранена птица, по-точно -
птица без крила.
Далече е България, тя знай,
а свърши пролетта - днес е 25 май.

Светланка Богданова

ЧЕРГАТА НА БАБА

Шарена черга тъкала
 бе баба -
милата, чудна жена.
Чак когато пораснах
 голяма,
шарките там аз
разбрах сама.

Втъкала бе в нея
 свойта душа -
в чудни прекрасни цветове
от разкошната дъга.
Сиво и синьо до тях е
втъкано. Бяло,
розово и червено и стъкнала
черга - за мене.

Чергата чудна постилаше
 мама.
Чудната черга постилах,
щом станах аз баба.
На внучета мили -
невинни цветя,
родени навярно под
щастлива дъга.

Виолета Василева

ЛЮБОВ ОТ БАЩИННИЯ ДОМ

Снопче от лъчи отчупих,
взех трептяща мараня.
Дар от птичките получих -
песен нежна от душа.

Звук от водопад запазих,
камъче от бързаща река,
китка от люляк направих,
свих си спомен от дома.

Закичих цвете във косите,
полъх топъл на южняк.
Заклучих обич в гърдите -
спомен от бащиния праг.

Зная, че макар далеко,
където да отида по света,
любовта е това, което
крепи ранената душа.

Когато носталгия залива
притихналите мои брегове,
мъката пирон забива -
кърви раненото сърце.

Въздухът не ми достига,
дъжд в очите ми вали.
Слънцето не ми намига,
песен вече не звучи.

Тогава в спомени събрани
изригват мисли от дома.
Омайните разгърнати поляни,
с аромат на лято и цветя.

Душата ми, така сиротна,
гълтка обич ще изпие.
Далеч от стряхата си родна
гнезденце някъде ще свие.

Анастасия Шахънова

МОЛИТВАТА НА МАМА

Притихва чудно прашната трева,
ръце над село вечерта протяга
и топло ръси пеперуден цвят
по сенките на бащината стряха.

Навела клони, дялята мълчи
и в тишината, спряла до герана,
далечното прегърнала с очи,
пред залеза реди молитва мама:

*Децата ни, о, Господи, пази
и дай им здраве, ум, криле и сила,
дари им, Боже, добротата си!
И всичко в пътя им да е красиво!...*

Тя, мама... тъй отдавна отлетя
и по небесни пътища се скита -
там, в синьото, аз всеки ден чета
по буквичка от нейната молитва.

Стефан Митев

ЛАЛЕТА
/Tulipa grandiflora/

Червени лалета,
розово-бял ябълков цвят,
люляк бял, разцъфтял,
радва окото ми,
но в душата ми -
болка, тъга!

Да, болка, тъга имам аз,
по свиден, мил роден бащин дом!
Имах си аз червени,
аленочервени лалета!
Имах си и розово-бял ябълков цвят,
а люлякът моят /Seringa vulgaris/
не бе той моят, люляков храст,
не, не бе бял, а с ЛЮЛЯКОВ цвят!

Засаден бе моят люляков храст,
от МАМА - засаден бе от нея
с обич голяма!
Имах си и „момиченца“ - теменуга
/Viola tricolor maxima/
и нарциси жълти, и лилиуми дори!

А лозата, астмата,
бе там, до чешмата,
взела бе да дава ни грозде -
да, астмата!
Искам си двора, простора,
да съм си при милите, при добрите, при познатите
хора!

Тотка Валачева

ЗАВРЪЩАНЕ НА ЛЯСТОВИЧКИТЕ

Рано пролетта
лястовичките ни идват
в родните места
и се радват и пиюкат.

Аз също се зарадвах,
щом гласа им чух.
В този миг извиках!
„Лястовичките са тук!”

Върнахте се от юга.
Ний благодарим на Бога!
Мило ни е и драго.
Обичаме ви много.

Севдалина Георгиева

ТАТКО И ЛОЗАТА

/посветено/

Когато мама се помина
и гроба ѝ преляхме с вино,
от гледаната пред дома лоза -
баща ми от мъка почерня.

Всичко в него се преобърна
и в спомените той се върна.
В сърцето му болката влетя.
Сети се за лозовата пръчка,

която пред къщата ни с мама
за берекет са боднали те двама.
И заредели се така годините
с любов безкрайна и червено вино...

Ядоса се татко и с триона
преряза лозовата Мадона.
И в миг върху черната земя
търкулна се отронена сълза.

От небето мама като че видя.
Притъмня. Ситен дъжд заваля...
А напролет, когато измина
от онзи ден почти година,

лозницата пак пусна филизи.
Накипри се с резервни ризи.
Защото тя знае две и двеста.
И онази мъдрост известна,

че в радост, мъка и молитва,
когато душата възбога литва,
лозите с грозде все ще се вият.
Любов и вино пак ще се пият!

Дора Ефтимова

БАЛАДА ЗА БАЩИТЕ

Бащите... Това са мъжете, които
разпъват чадъра над своите деца
и в проливния дъжд си вдигат яките,
мокри до кости, но с горещи сърца.
Бащите са тези, които прощават,
но гневът им изригва като вулкан,
когато децата не се поучават
и урокът житейски е пак неразбран.
Бащите са тези, които обичат,
дори и децата да не знаят за тях.
Бащите на сухи дървета приличат,
щом без вина вменяват им грях...
Бащите са силни... но понякога плачат,
с онези, горчивите, мъжки сълзи.
Бащите, дори по корем да се влачат,
носят си кръста сами... па макар да боли.
Бащите се тези, които възкръсват
от пепел и тиня след тежък гурбет,
и търсят с децата си връзки прекъснати,
когато друг е тяхното място заел...
Бащите са тези, които се вдигат в атака,
презирайки грозната мисъл, че отиват на смърт.
С усмивка последна те плащат цената,
за да могат децата в свободна страна да растат.
Това са бащите...

Пламен Капинчев

НАЙ-СВЕЛИЯТ, КРАСИВ И СЛАВЕН ПРАЗНИК

През най-късите дни
на облаци и дъждове.
Най-дългите нощи -
на мъгли и снегове.

България е най-красива
с гирлянди от венци и бор,
със разноцветни светлини
и елхи във всеки дом.

От всички ни обичан,
най-вече от децата.
Подаръци подаряваме,
ние също получаваме.

Четирийсет дни постиме
и всичко пречистяваме.
При това описание
лесно е за разгадаване.

Дядо Коледа е той.
Рождество Христово.

Севдалина Георгиева

БИЛКИТЕ НА ЕНЬО

Тръгнал рано из баира,
Еньо билки да бере,
рано сутрин преди зората
отъркалял се в росните треви!
Да е здрав, щастлив и силен,
друг не ще му ги даде,
тревите наши - тъй лечебни,
канят Еньо да ги набере!

Една откъсна, после - втора,
стигна той до седемдесет,
добави седем и едно отгоре,
оформи пъстроцветния венец!

Знае Еньо само толкоз,
от своята баба ги научил,
а биолози, фармацевти,
славят Еньо и до днес!

Еньовден е билков празник,
на билкари, фармацевти,
берат уханни билки в ранен час,
малки и големи - всички!
Красиви, ароматни и лечебни,
здраве носят билките на Еньо,
от целебния венец - есен, зиме
пием сладък чай горещ!

фарм. Катя Иванова

ДВА ХЛЯБА

Вървеше Човекът, прегърнал два хляба...
Облечен в старо палто и вехти обувки.
Вятър го брулеше без капка пощада.
На лицето се стапяха бели студени целувки.
Вървеше Човекът. Вкъщи го чакаха...
Две малки дечица, прегърнати тихо,
само трепереха, вече не плачеха,
на старо легло със старо одеяло завити.
Вървеше Човекът. След него две псета,
мършави, гладни, въздуха душаха жадно.
Поспря се Човекът, отчупи парчета
от хляба и ги хвърли на псетата гладни.
Отсреща проблеснаха фарове ярки,
междуселският път бе толкова тесен.
Човекът отстъпи... пищяха спирачки...
Големият джип полетя като бесен.
Изпсува Човекът, изправи се бавно
и закрачи отново по белия път...
Пристигна. А децата бяха заспали.
Беше тъмно и тихо. Валеше само снегът...

Пламен Капинчев

Земята българска

*Българийо на живи и на мъртви,
Българийо с безброй баташки и църкви,
със гробища и с паметници светли,
със този жертвен въздух, който свети
над тебе вечно — като вечен огън.*

*Аз искам да те събера във стих. Не мога!
Аз искам цялата да те прегърна.
Ръцете ми не стигат. Как да върна
това, което ти си ми дарила?*

Дамян Дамянов

ТЪРГОЛЯС

Здравей, ти чуден ТърГоляс!
С банкери, вино и боляри.
Ще помня и до сетния си час,
сокаците ти стари и престари.

Здравей, ти слънчев ТърГоляс!
С божури, манастири и скали.
Тъй искам да разкрия аз пред вас,
как слънцето над Камъка блести.

Здравей, ти весел ТърГоляс!
С безброй градини и със механи.
Не искам и не мога да забравя аз,
как вино лее се от белокаменни чешми.

Здравей, забързан ТърГоляс!
Със влакове, коли и автобуси стари.
Как вятърът докарва ме в екстаз,
щом видя твоите препускащи чукари.

Здравей, ти влюбен ТърГоляс!
С безброй пулсиращи икони.
Не съм спокоен и съм в транс,
огреят ли ме твоите неони.

Николай Колев

РОДНАТА ЗЕМЯ

Родих се тук... и тук ще си умра след време.
Тук за първи път видях на слънцето лъчите,
усетих ласка от топлите ръце на мама.
Тук за първи път разбрах какво е да обичаш.
Малка е земята ни, ала каква е само!
Сякаш Господ тук най-много се е постарал,
сътворил е Раят земен за коравото ни племе.
С щедрите си шепи всичко, всичко ни е дал!
Пътят на Народа ни е бил трънлив и страшен,
ала знайно е, че такъв народ не ще погине.
Опитвали са и душмани чужди, че и наши...
Но не би... България запази Чест и Име!
Времето сега е песъчливо и опасно.
Но, не ще успеят народа да подхлъзнат,
някакви си там политикани недорасли.
Скоро нечестивите им помисли ще лъснат.
А земята родна си е наша... и така ще бъде!
Вековете зад нас и тези, дето ни очакват,
не са просто време, те са нашето богатство.
България е роза, която нивга няма да увяхне!

Пламен Капинчев

ЯНТРА

Тече си Янтра бавна, търпелива,
като змия край хълмове извива,
клокочи кротко, тихо ромоли
и нежно гали древни руини.

Трапезица красива и напета,
един от трите цвята на букета,
Света гора наблизко зеленее,
а Царевец - снага в небето рее.

Те крепости велики са били,
закрити зад високите стени,
живот във тях културен е кипял
и златната книжовност е създал.

Замислям се и тръпки ме побиват,
преданията на предците ме застигат-
от бран неравна в люти боеве,
господство на великите царе.

Асен и Петър, Ивайло, Калоян,
Иван-Асен и цар Шишман
и песен - „Моя майнольо“ звучала,
болярска кръв в реката се е вляла.

И днес тече си тиха и спокойна,
свидетел на история достойна,
оглежда в пъстрото си огледало
града красив и миналото старо.

А вечер, щом луната пак изгрее
и светлината ярка Царевец огрее,
камбанен звън във тишината прозвучи -
усещаш горд, че българин си ти!

Антон Цаневски

ЖЕЛАНА СВОБОДА

И всичко пак е неразделно,
мечтите ни - преплетени слова.
Мастилено петно, перо, светилник,
нестихваща, желана свобода.

И връщаме се пак назад във времето,
в историята ни за древен род,
за хановете, и царете, и воеводите,
железните доспехи на велик народ!

Народ изстрадал, борил се и вярвал
в „чистата и свята свобода“,
за славата, за хляба и за знамето,
извезано от силната жена.

За Райна, Кочо и за другите,
за Ботев, и за Левски. И сега
прекланяме глави пред вазе, будните,
живота си дарили ни и тази свобода!

Да бъдем горди със дедите си,
пролели и кръвта си, младостта,
в пепел се превърнаха могилите,
пропити с неземна красота.

И майките ни още са изстрадали,
и черните чембери са във скута им,
но помнят и проклинат мъртвите
убили, непогребали техните чеда.

Бесилото е още черен повой,
над цялата ни българска земя,
и ровят в черноземя ни девойките
и мъртвите се молят за спасението на Света...

Галина Московска

БЪЛГАРИЯ

Българийо моя - незарастваща рана...
Колко пъти в съня си се връщам
на колене пред теб да застана?

Колко пъти се вирам
в очите на старата къща...
Колко пъти водица отпивам
от чешмата със двата чучура?

Където и да скитам по света
и емигрантски хляб със сълзи да замесвам,
за теб ще мисля и копнея,
защото те обичам безрезервно.

Благодаря ти, че те има!
Затуй, че в теб съм се родила.
Духът на Аспаруха нося
и дъщеря съм на Орфея.

Ако някой ден не се завърна,
ти прости, Родино мила:
аз в песен ще се претворя,
във стих, във цвете,
в картините на Майстора ще се усмихвам.

Красимира Кожухарова

8 ЮЛИ 1877

Златозарно юлско лято
грее в жълтите жита,
като птиче бодро ято
конници летят в мъгла.

Пратеници са на Гурко,
влязъл в Търново със чест
и посрещнат с обич бурно
в тесния и стар градец.

Ряховчани не забрави
и изпрати тоз отряд
в маранята на талази
да развеят сърмен флаг.

И да възвестят победно
свободата в храма стар,
на Свети Никола славен
пред сияйния олтар.

Възгласи, сълзи, овации
раждаха се час по час,
благослови, адмирации
чак залез - бял екстаз.

Скланяме глави смирено
пред геройския възход
на сърцето вдъхновено,
на най-братския народ!

Вечна слава!

Лина Марини

ПЕСЕН ЗА БЪЛГАРИЯ

Моя земя, ти очакваш ме, зная.
В родния дом тъй отдавна ме няма,
плаче на моето детство тревата,
плаче на татко молитвата свята.

Моя земя, ти си в пулса ми труден,
в гнева и в живеца на моите струни.
Шепа пръст, по-топла от рана
закриля ме - пръст от гроба на мама.

Колко герои за тебе умряха,
за синевата на твоята стряха.
Пея за тебе, родино светла -
днес и за утре, на многая лета.

Обичам Балкана ти, стария,
пръстта ти свещена, България,
чедата ти, дето с любов те прославят
по целия свят.
Вълшебния дъх на горите ти,
вълните и хляба, и виното...
Мой бряг за завръщане, Бог за прегръщане -
моя земя.

Стефан Митев

ВЕЧНАТА БЪЛГАРСКА МАЙКА

За гордост те създаде Бог,
безстрашна майко!
За пример в поколения наред
да носиш факела на свята вяра,
да будиш умове - сърца безчет.

Ти в мрака, майчице,
свещта запали
със родолюбие и жертвен плам,
пред врагове по мъжки не заплака
и синове левенти прати в люта бран.

Ти, майчице, остана свята майка
и българка по дух открай до днес.
В сърцата ни навеки отпечата
емблемата на гордия ни лев.

Да помнят синовете на България
величието на това сърце,
голямо колкото голготата
и вярно в клетва и обет.

Бъди, пребъдвай в обичта ни,
гордеем се, че твои сме чеда,
вървим през болки и през рани
със гордо вдигнати чела.

Лина Марини

*Простори, пѣтица,
пѣтеки*

*Аз не зная защо съм на този свят роден,
не попитах защо ще умра,
тук дойдох за пленен и от сивия ден,
и от цветната майска зора.*

Христо Смирненски

ВЪЛШЕБСТВО

Като Алиса в свят от чудеса
се чувствам някакси смалена.
В градината ми, чак до небеса,
сърца изникнаха пред мене.

Вълшебство в лейката ли скри
вълшебница, или пък фея?
Или сама с ръцете си добри
творя любов, където да поля.

Албена Стефанова

Мечтая за простор и красота.
И, всъщност, ето - толкова ми трябва -
една надежда, вяра, доброта...
И шепа обич, хранеща Душата.

Прегръдка от приятел. И сълза
от искрена, непреходна грижовност.
Безмълвната взаимност на деца,
рисуващи със пръсти по стъклото.

Мечтая дом сред тихичко градче.
Да виждам сутрин първо планината -
тържествена, разхвърляна в солей...
Целуната от изгрева - в позлата...

... И залезната песен на щурче,
в градинката пред къщи, сред цветята...

Надежда Павлова

ДЪЖД

Някой скри звездите на небето,
заметна ги с облаци, скри и луната,
плисна дъжд и преля във очите ми -
за звездите заплака душата.

Дълго валя... а тревите изпиваха
всяка капка от небето пролята,
а на утрото свежи, усмихнати,
разцъфтяха прекрасни цветята.

И простих на немирните облаци,
за сбогом помахах им леко,
а те се сборичкаха весело
и заминаха нейде далеко.

Радка Цекова - Ради

БЪЛБУКАЩ ИЗВОР

Между скални чудности
аз съм извор бълбукащ.
Не води пътечка към мен -
стръмно плаши.
Диви кози и орли
са светът ми.
Със странни буболечки общувам.
Трябва да напиша книга
аз - своеволната дивачка,
със венче от клонки обвита
зелени, като моя свят.

Николинка Тотева

НЕБЕ

Едно небе
между върхове
заклучено,
чертае
неравен,
светъл кръг.
Едно небе,
в скалите
приковано,
ме гледа
мамещо,
далечно.

Едно небе
със звезди извезано,
всяка нощ,
е моят балдахин.
Едно небе
от светкавици
изгризано,
ще падне
с трясък
върху мен.

Едно небе,
зовящо, мамещо...
ме гледа
всеки ден.
Протегна ли
ръка нагоре,
то слиза,
в бездната
при мен.

Димитър Панайотов

Душата ми е птица лекокрила.
О, Господи, пази я Ти!
Душата ми е песен запленила.
За Теб да пея, сила дай ми Ти,
за сладостния порив на тревата
към слънчеви лъчи.
За пролетния ромон на водата
след зимни дни.
И в луда радост пъпки се разпукват,
омайват всички с нежен аромат.
И с розов цвят надежди разцъфтяват
в живота с Божията благод.

Николинка Стефанова

А3

Родих се в планината
във вълшебен, романтичен свят.
Историите ми навярно
се наляха с аромата
на вълшебни цветове.
Приказки не четях -
сама си ги създавах.

Щом като пораснах
имах собствен свят.
Дали на оазис приличам
пълен с моя дух?

Николинка Тотева

ЗА ЛЮБОВТА

За капчица любов
сърцето ми трепти.
Оплели са ме грижи
и болести, беди.

За капчица любов
душата ми гори -
край мене пустота,
притворство и лъжи.

Виж нежната роса
със хлад как приласка
изсъхнали треви
по цялата земя.

Виж птиците поели
през август своя път -
те пристан ще намерят
макар далеч на юг.

От светлата звезда
поука си вземи -
по своя път (лети),
за нищо не тъжи.

За нищо не тъжи,
че времето лети.
към оня светъл връх -
не с капчица, с море
любов ще ти дари.

Николинка Стефанова

СКИТНИКЪТ ВЯТЪР

Скитнико мой, ветре, повеи,
снагата ми с нежност залей.
Виж, тя все още е млада
и след житейската влада.

Разстели своя плащ от звезди
и с обич последна дари.
Отвори в душата врата,
за да влезе там светлина.

Скитнико мой, ветре, довеи
детските спомени живи.
Остави ги по-дълго, недей
ми напомня, че си отивам.

Косите ми пак разпилей,
Нищо, че са посребрени.
Напиращия страх разсей
за мечтите неродени.

Съгради за сърцето олтар,
в който смирено да сложи
на живота великия дар -
Тази любов невъзможна!

Скитнико мой, ветре, тогава
понеси ме на своите крила
и частица от мен да остава
гдето минеш навред по света.

Елда Живкова

ПЕПЕРУДА

Сънувам сън -
как над цветни градини, поля
и жълти зрели жита,
кат волна пеперуда летя.

Внезапно попадам в тъмна гора.
И листи, и клони гъсто се вплели,
прозира слънце високо над тях -
стремя се към него с крилца нежни.

Път светъл, широк да намеря,
да разгърна пъстри крила,
към хората да полетя -
красота и младост да им занеса.

Марийка Кирова

РАЗСТОЯНИЕ

- Тук съм! На брега!
Виждам те там, отвъд! Ела!
Нищо и никаква река!
Премини!
Или аз да дойда!
Да не се разминем?
Хайде, премини!
- Скъпа, млъкни!
Реката е Лета!

Тодорка Цонева

В СЪНИЩАТА ТЪРСЯ БРЯГ

Далече, в сънищата търся бряг,
прелитайки над бездни, в пясъчни пустини,
във морски дълбини със конски впряг,
където огънят е в морскосиньо.

През слънчеви поляни с дъхави треви,
през горски дебри с ручей пенливи,
застигана от призрачни мъгли,
в които въздух не достига...

Далече, в сънищата търся бряг,
защото будна трудно го намирам
в оковите на тоз' логичен свят,
във който днес душите ни загиват.

Далече, в сънищата търся бряг,
където нищо там не е логично.
В един далечен, но и близък свят,
стаен във мен, просветвайки магично.

Във сънищата свои търся бряг,
защото там се преоткривам
и моля се във лудия ни свят
душата ми да не заспива.

Валя Петрушева

ПОТОМКА

Със коси като есенни степи,
със очи като бурно море,
прибави малко мъдрост тракийска,
за да видиш във образа мен.

Аз съм конник - тракийско дете.
Аз съм дива степ - бурно море.
В гърдите ми кръв се бунтува
от топлото тракийско поле.

С мен степният вятър палува
и плиска се Бялото море.
Родопя, Балкана сила ми дават.
Рила и Пирин ми дават криле.

Любовта ми е волна - както степния вятър.
Безкрайна и топла - както Бяло море.
Сплетени здраво, безкрайно и трайно -
те са в мойто тракийско сърце.

Пепа Лазарова

ПОСОКИ

Кокичета пробиват снега.
Икар към слънцето лети.
Щъркелите се връщат в гнездата.
Пух от глухарче се рее из въздуха.
Ти идваш към мен.

Тодорка Цонева

ЧОВЕКЪТ ОТ ЗЕМЯТА

Той идва много отдалеч.
Дъх първи - първото страдание.
Орисница ръката му подхваща -
да следва съдбоносни очертания.

По хребета на първата зора,
върви след своята природа -
незнаещ нищо, но обичаш.
Издирва себе си и Бога.

Събира камъчета, стъкълца.
С ятата птичи разговаря.
Трепти с вибрациите на света.
Вълнуват го подобни нему хора.

Не мисли да векува тук.
Разбира - крачките са преброени.
И ценен му е всеки земен миг.
Безценност е отмереното време.

Изобщо не е философ.
Разковничето е в душата,
във дия от достоен път.
Това е той...
Човекът от Земята!

Детелина Стефанова

СЛЕД СЛЪНЦЕТО

Слънцето очи отвори,
изгря след своята
сестра - луната.
Огря и хълма, и реката
и стопли и цветя -
 деца.

Разхожда се по своя
път небесен,
към залез бавно то
 се скрива.
Защо ли, щом след слънцето
аз всеки божи ден
всяка вечер съм - отивам
 щастлива?

И залезът оглежда се в
 реката
макар че ме обгръща хлад,
нали и аз към залеза
 отивам -
знам, че утре слънцето
ще грейне пак.

Виолета Василева

Размисли и прозрения

*За да останеш, за да си потребен,
за да те има и след теб дори,
ти всяка веи, и образ покрай тебе
открий отново и пресътвори.*

...

*О, трябва този свят да се изстрада,
повторно трябва в теб да се роди.*

Веселин Ханчев

ДЯВОЛСКА ИГРА

Дали сме склонни да дадем
вода и хляб на този, който няма
или родени сме, за да крадем
и да ядем до пръсване за двама?

Успехът днес измерва се в пари,
във скъпи дрешки, постове големи,
в луксозни къщи, в лъскави коли,
в умението винаги да вземаш...

И в миг ще се катурне този свят,
разклатен яко из основи.
И да си беден, и да си богат,
Светът с прогнилите устои.

със гръм и трясък ще ни повлече
във бездната - космическото Нищо,
където няма кой да ти даде,
където нищо няма смисъл.

А днес живеем ден за ден
с едничка мисъл откъде да вземем,
да трупаме, без да дадем
и то превръща се във бreme,

и всичко трупано затиска ни без жал,
душите ни днес зъзнат обеднели,
забравени, затаънали във кал.
под бремето, макар да сме „успели“.

Обезличи ни някак този свят.
Забравихме за род и име.
Увлечени във дяволска игра
изгуби смисъл, че ни има.

Валя Петрушева

НЕРАЗУМНА МЛАДОСТ

Дали разумни сме били,
когато за криле мечтахме,
за слънчеви, безгрижни дни...
Деца, когато бяхме...

дали разумни сме били,
когато втурвахме се смело
с главите да рушим стени
и в битките да сме начело?

Дали разумни сме били,
когато с кръв и пот градихме
и не очаквахме пари.
Щастливи бяхме, че творихме.

Дали разумни сме сега,
отрекли порива на тази младост,
оставили в руини онова,
което съградихме с радост?

Но... благодарна съм на Бог
за неразумната ми младост.
Във днешния ни свят жесток
животът ми не бе на халост.

Валя Петрушева

Исусе,
какво във този грешен свят се промени
след Твоята Голгота?
Все същите сме грешници, дори
по-зли сме станали от скота.
Защо, Исусе жертва се принесе,
да изкупиш тоновете наши грехове?
Така за много грешници бе лесно,
през всички тези тъмни векове
да те използват, уж че ти се кланят,
да казват, че „свещена“ е войната...
и в Името Ти Свято да го правят...
... и уж за по-добро... Но за кого?
За своите интереси и удобства...
За своите извратени суети...
За власт... Пари... Дори и робството
„свещенодействие“ нарекоха с „Амин“...

Дано, Исусе, някъде Отгоре,
да имаш Воля всичко да простиш!

Надежда Павлова & Пламен Капинчев

ПЛЕННИЦА

Загубих се...

Загубих се в лабиринт на жестокост човешка.

В шахмата с един ход съм, защото съм пешка.

Кръстопът на живота, без изход, безнадеждна посока.

Аз съм пленница, без глас, без насока...

Заклучих се...

Заклучих се в крепост без прозорци, врати,

далече от хорски лицемерни очи,

далече от клюки коварни, от езиците зли...

Заклучих се в крепост с дебели стени...

Затворих се...

затворих се в свят без лъжи,

далече от хазартни," мръсни игри",

в свят без театър ,маски натруфени,

далече от клоуни с усмивки рисувани...

Но...

Разболях се...

Разболях се от скътани истини, в душата заровени,

от измамни копнежи, мечтите цветни заровени...

Уж зараснали рани от преживени предателства...

Само тленни останки от лъжовни приятелства...

Дано оздравея...

Емилия Ангелова

ТРЪБАЧЪТ

Когато е толкова дъждовно край мене,
а аз окъпана със слънчева мечтателност,
все някой тревожно тръби като бreme
в душата ми и вие иносказателно...

Разказва ми как се ръзпръсква милионно
на малки планети воят на вятъра,
искрящ от фантазия хрумки, изконно
по-чисто от моите представи и вярата...

Когато е толкова дъждовно в душата ми,
пак търся тръбача, прегракнал от воя си,
пак там, на брега, нали животът продължава,
с раздиращ вик, отнесъл моя собствен подпис...

Все пак животът продължава...
Мечтите ще се сбъдват със или без нас...

Мариола Томова

ХОЛОГРАМНО

Накъдето да се завъртиш,
в многоцветната му гама,
изненадан ще установиш,
че е всичко холограма.

Все пак, макар и осъзнати,
даже и във дните земни,
с теб сме Мисъл на Създателя
холограмно проявена.

Своята истина ще ти даря.
може, да, и да е грозна -
всичко приеми като игра,
не се вземай насериозно.

Албена Стефанова

ВИК

Неразбрана остана тази моя душа -
няма вик, а искам истината да крещя.
Стъклен свят, тъй крехка е реалността,
в прозрачните стени се блъска мисълта.

Безсилна съм времето ново да спра
и хората двулични... да разбера.
Как своето сърце да съхраня, да не му изневеря.
Като трябва себе си да променя?!

Емилия Ангелова

ПРОМЯНА

Понявга в главите ни мисли нахлуват.
Въртят се във кръг омагьосан, безброй.
А често тъй тежки въпроси задават.
И отговор търсим във този порой.

Защо сме с претенции и все недоволни?
Защо все тъй във другия виждаме зло?
А себе си смятаме за честни, почтени,
безгрешно е всичко за нашто добро.

Във връзки сме често случайни, нетрайни
и нашето его е водещо в тях.
Доверие, почтеност, усмивки случайни
отдавна са рядкост, изчезнаха те.

А търсим причини, виновни са всички:
и времето, хората, целият свят,
Ех, ако можехме със стъпчици малки
промени да правим, но вътре, във нас.

Нели Петрова

МОМИЧЕТО БОСО

Очи изморени не спират да гледат
и търсят човека, а може би ти си.
Луната изгрява, звездите потрепват
и вятърът пита: „Къде си, къде си?”

Душата будува. И често си спомня
как някога малки играехме боси.
Сега, след години, аз пия от чаша,
но пълна догоре със трудни въпроси.

И често се питам дали съм по-мъдра,
със времето опит натрупах ли вече?
Луната мълчи, звездите потрепват
и сякаш аз пак съм малко момиче,

което отдавна с очите засмени
играеше босо на воля в полето.
Сега помъдряло и след години
не спира да следва зова на сърцето.

Нели Петрова

МАЩАБИ

Ако всичко е обозримо,
с нормални размери,
лесно е да откриеш
и разпознаеш човека.

Фонът тук се стеснява,
близко е обкръжението.
Всяко действие е реално
и добро решението.

Друго нещо са мащабите -
границите не се виждат.
Човешкото в тях е малко,
дотоalkова, че дори е обидно.

Кина Иванова

САМОТНИ РАЗХОДКИ

Обичам самотните разходки.
Приятно е - не го крия.
И намирам тук разкоша -
компанията да си ти самия.

В този кратък промеждутък
насаме със себе си,
издигам се над равнодушието,
на света гледам по-весело.

Ценя моите редки моменти.
Не искам да ги профукам.
По-мили са от комплименти,
подарени ми от другиго.

Кина Иванова

ИЗТРЕЗНЯВАНЕ

Кръчмарят томажавката зарови
и вино във водата ми не сипва.
След толкова погълнати отрови
забравих вече как от гняв се кипва.

Нетрезвите ми нощи на сбогване
оставиха душата ми под ножа
на всичко, за което си е струвало,
да я продам или да я заложа.

Във огледалото на махмурлука
най-трезвите ми мисли циркулират.
Но късно е... И вече не ми пука
дали достойнството се рециклира.

д-р Дочка Василева

ПО НЯКАКВА СИ ПИТОМНА ТРАДИЦИЯ

Въпросите невидимо ваят,
щом нощите не искат да заспиват.
И костите човъркащо болят,
напомняйки ми, че съм още жива.

Напомняйки ми, че до време е
надбягването с Божиите планове.
Единствен изход в нашето съвремие
е сам да изградиш капана си.

И ако там откриеш светлина,
навярно е посока за отпаяк.
Дори багаж не трябва за това,
нито билетът да е подпечатан.

Дали ще ми хареса оня свят?
Мен оня свят дали ще ме хареса?
Или и там настъпил е обрат
и вече интересът клати феса.

Че всичките познати светове,
по някаква си питомна традиция,
щом дивото започне да зове
в основите си закопават взривове...

И краят е учудващо познат...
Началото се ражда подир взрива.
Въпросите невидимо ваят,
а нощите не искат да заспиват...

д-р Дочка Василева

КОЛКО ОЩЕ?...

Малко ли, много ли още остава?
погледнах във очите деня.
Той замълча и с усмивка тогава,
мъдро ме изпрати при нощта.

А тя, с теменужено-копринен воал,
ме прегърна и до мене приседна:
Не е важно колко си тука живял,
а дирята, оставена последна!

Виж реката! Тече, дълбае, изтича.
От коритото понякога прелива,
на влюбено момиче прилича
и щастлива в морето се влива.

А след нея? Остава красота.
Живот, любов, вяра и надежда.
С паметта си мъдрата вода
легенди вековни тихо нарежда...

Малко ли, много ли още остава?
Въпросът вече не съществува.
Да живееш, просто си заслужава!
А внуците?... Те нека палуват!

Дора Ефтимова

РАЗМИСЛИ

Времето е тихо, топло и спокойно.
Птиците запяват ранобудни песни
в очакване на Слънцето Велико.
Небето пак е синьо и светъл хоризонтът.
Разсънва се и иде пак денят с радости и скърби.
Изпитваме в живота и злото, и доброто.
Това са все задачи,
които ний сами ще трябва да решим.
В мъки и nevoли животът отминава.
Защо дошли сме на Земята?
Защо изгрява Светлината?
И хиляди „Защо“?
Как кратък е човешкият живот,
скован във време и пространство.
Безкрайна е Вселената
и необятен е светът.
Да преклоним главите си
пред Майката Природа,
създадена от Бога за слава и величие
на Разума Вселенски.

Стефка Николова

ЕСЕН - ОТМИНАВАЩА МЛАДОСТ

Да, падат листата
на старо дърво,
сълзи сякаш рони,
да, страда си то!

За отминала пролет,
в бял приказен цвят,
за зелена корона,
обсипана с плод!

Дошла е пак есен
и капят листата!
Дървото сълзи рони,
остава си то
с голи си клони!

Дървото е старо,
тъгува си то,
за отминала пролет
в бял приказен цвят,
в зелена корона,
отрупана с плод!

Тотка Валачева

КРЪГОВРАТ

Не ми се захвърлят белите обувки,
ни чантата бяла, ни лятната рокля,
ни лудият танц под топлия дъжд
без страх от това, че ще се измокрят.

Не ми се сбогува със топлото лято,
нито със златната, прелестна есен,
но иде студена, безмилостна зима
и краят на моята житейска песен.

Треперя... Студено е... Как е студено!
замятам с палтото протритото страха си,
дано да успея да се преборя, господи,
поне да опазя стиха си!

Земята ни ражда - пак тя ни прибира,
духът ни остава - не в нашето тяло,
той скита и търси - и ни намира
да се завърнем пак с бяло начало...

Радка Цекова - Ради

ДАЛИ - ИЛИ

Проклятие е неграмотното сърце,
което обич получава.
Но неспособно е, уви!
Не може да я разпознава.

И грубите, смразяващи ръце,
затрили дарбата да съживяват,
но осъзнали друг свой „талант“ -
че могат да опустошават.

И злобния, просташкия език.
Камшик! Душа и плът ранява.
Наместо да нашепне стих,
любовна песен да припява.

Не може никой да избира своя лик.
За туй, що носи в себе си, решава.
Дали да бъде по сърце велик
или в проклятията да се задушавя.

Детелина Стефанова

ЕСЕН

Отново есента дойде
с приказните свои цветове,
с пламналите жълти и червени
тихо и кротко падащи листи.
Тъкат килими пъстроцветни,
цвърчат в клонака весело птици.

Очите ми радват се, топят душата.
Есета е на вълшебства богата.
минзухари нежни - греят свещици,
а сред хризантеми разноцветни
жужат рояк трудолюбиви пчелици,
вечер надпяват се все още шурци.

Радваме се всички на топлите нощи,
на богатство от плодове, багри, аромати.
Много скоро ще завалят дъждовете.
Слани ще попарят цветовете.
Болзненена тъга изведнъж ме обхвана -
преходността на живота осъзнала...

Марийка Кирова

СЛЕПЕЦ

Слепецо, горестен и тъжен,
що лееш своята мъка тежка...
... и с вързано на кръста въже,
развеждаш тази стара мечта.
Гъдулката ти жално стене...
... а звуците кънтят в Душата.
На челото, венец от тръне
е сложил пръстът на Съдбата.
Играе мечката във такта...
... ах, тя щастливка е, че вижда!...
Търкаля се и се премята!...
Недей, Слепецо ѝ завижда...
... Свири, че хора се събраха,
да видят твоята програма!...
Свири!... Вълнува се тълпата!...
Свири!... Животът е измама!...
... Виж, някой даже сълзи бърше,
а после дава ти петаче...
... но ти не виждаш... спри, не бързай!...
Човекът... ще се разплаче...
Човекът е за миг прогледнал!...
Чрез твойта слепота... Той вижда!...
От горката ти орис, гледай,
тъга в сърцето му приижда!...
То, всеки има своята болка!...
Но чуждата, когато види...
Човек е той!... Човек... и толкоз!...

Пламен Капинчев

РАВНОСМЕТКА

Прошарен цвят в косите разпилян
и доловимите следи - момински свян
допъват облика на зрялата жена
с приятна нежност и дискретна суета.

Преминала през бурята на младостта,
през огнените чувства на страстта,
след болката - мигът на радостта -
с изпълнен дълг на майчина съдба.

Какво направи ти, в какво успя,
наистина ли я почувства радостта,
подвластна ли бе ти на любовта
остана ли в теб диря, някаква следа?

Замисляш се и неусетно се усмихваш
и тайно в спомените си надникваш -
живяла си достойно - ненапразно
и блясъкът в очите го показва.

А днес, загърбила си радости и скръб
вървиш уверено напред по своя път
удовлетворена, горда, с вдигната глава
спокойна да посрещнеш старостта.

Антон Цаневски

ЗЛАТНА ЕСЕН

*Мъдростта е съвършенство,
към което се стремя*

Изпълнили дълга си, „есенни листа“
метежен вятър във венец събира...
за утеха на скръбта
по радостното детство вчера...

В сезони кой ни подреди
с романтика в нестихващи надежди,
че всички сме на таз земя деца,
на предците да сме верни?

Оставихме след себе си следа
и корените впихме по-дълбоко
за утрешната Свобода
и нравственост с ниво - високо!...

Пресеквала е песента
и нощите били са кратки...
Изчезвали са без следа
героите, макар и непознати...

Остава жива паметта
с борби, победи и паланки...
Огънят бушува във кръвта...
Укрепва вярата с таланти!

Николай Йорданов

УМОРИХ СЕ

Уморих се да бъда почитена,
уморих се да бъда добра!
В този свят на лъжи съм родена,
уморих се да бъда сама!

Да воювам със вятърни мелници
и мост да съм за слабостта.
Да сея вяра сред неверници,
да търся брод за честността!

Уморих се да бъда все вярна
на съпруг, на идея - мечта.
да прикривам в очите сълза,
да робувам на лоша съдба!

Уморих се свобода да жадувам
и мечтите си все да сънувам,
а сърцето да сипе жарави,
уморих се да бъда такава!

Уморих се да бъда жена,
да обичам, без да бъда обичана,
романтичка да бъда наричана!
Уморих се да бъда ЕДНА!

Елда Живкова

МОЯТА МИСИЯ

Уморих се, а никой не вярва,
че и аз съм човек като други,
и умора и мене поваля,
че обиждат ме лошите думи!

Уморих се и с неправда да споря,
да се блъскам в дебели стени,
да се боря с безсмислие лудо,
с лицемерие, завист, злини!

Днес в мен се мисъл прокрадва,
да се спра, у дома да остана,
кутренце да взема, коте да галя,
подобно на моите съседи!

И точно тогава, в него момент,
пред аптеката спира кола,
слиза от нея унил пациент,
с навита епикриза в ръка!
В погледа молещ, с последна надежда,
за него аз съм Богиня,
умора забравям, забърквам сместа,
и обичта си в нея добавям!

Подавам пакетчето с вълшебния цяр,
пациентът в него се вкопчва,
в милия поглед благодарност усещам,
а умората моя изчезва!
Пациентът замина, песен дочух,
с пулса на човешкото сърце,
полезна ли бях, на друг ли съм нужна,
такава е моята мисия!

фарм. Катя Иванова

РОДОСЛОВИЕ

Хора, как не ви тревожи,
че май не сме образ Божи,
а предрешени в човеци
родственици на шебеци?!

От изреченото тука,
може хич да не ви пука,
ала мен ме притеснява:
знам, кръвта вода не става.

Тъй че всичко е нахалос,
щом дълбоко в нас за жалост
дремят, здраво вкоренени,
родословните ни гени.

Цвятко Дечев

ДИОГЕН

С фенер в ръката, посред бял ден,
Човека търсил Диоген:
в коптори и в дворци, навред -
години хиляди наред.

Но нито в просяк, нито в крал
човек достоен не съзрял...

И аз се питам удивен:
Защо тогава Диоген
напразно другите кори,
щом в себе си не го откри?!

Цвятко Дечев

ЗА МЕН ЛИ СИ НАПИСАЛА, САФО?

Във любовта е вечният живот!
За нея няма време, разстояния!
Че Тя е неизгиващият плод,
създаван от вселенското съзнание!

И няма километри, векове,
да ни делят душите със забвение!
В едно са сбрани всички светове!
И пълни са с любов и вдъхновение!

За стихове, дошли от древността,
все още е вселената обятие,
в което се прегръщат с любовта
нетленните лирически зачатия!

И няма ни напред и ни назад!
Измислица са всичките часовници!
Но съществува поетичен свят -
открил четирилистното разковниче!

Поезия, любов и вечен фон,
основа са на трайните явления!
За мен ли си написала, Сафо,
божествените си стихотворения?

Тодор Лицов

Безгрижно детство

*Детство мое, първо и последно,
разморявай прехко стодънце.
Детство мое, детство ненагледно,
разтуптявай мосто сърце.*

Георги Струмски

ПЕТЬО КУКУРИГА

Петльо кукурига -
Сам е той в зората
Ставайте бе, хора,
Измивайте лицата.

Птички, буболечки,
мравки и тревички -
ето, те са тука,
станаха са всички.

Хайде, събуди се,
Шаро ти намига.
Бързо разсъни се,
че Петльо кукурига!

Стефка Токмакчиева

ПУХКАВИ СНЕЖИНКИ

Падат пухкави снежинки
от небето потъмняло.
По гори и равнини -
бяло, всичко побеляло.

Падат пухкави снежинки
и засипват равнинните.
И ни викат: „Вий, дечица,
пригответе си шейница”.

Стефка Токмакчиева

ЗИМА

В сняг полята, в сняг горите,
в лед засипани елхите.
И на къра, и на село
всичко, всичко запустело.
Зима страшна люто вее,
Кос не ще там да запее.

Стефка Токмакчиева

В ГОРАТА

Из гъста дъбова гора,
далеч от погледите на града,
живели тихо и спокойно
птици и животни най-достойно.

Тежко стъпвала Мецана,
тихо дебнела Лисана.
Меца носела торба със круши,
а Лисана - с муцуната души.

На зелена слънчева поляна,
с аромат и светлина обляна,
Зайо Байо - скок-подскок,
скача край пенливия поток.

Във тревата нещо шумоли -
о, това е Ежко с острите бодли.
Носи на гърба си ябълки и круши,
храна за зимата в хралупата да суши.

Малки, пухкави мечета,
като чета от момчета,
Търкалят се смело в тревата, в калта -
но Мецана ще им тупа пак прахта.

Слънцето грее ги мило с лъчи,
радват се всички с грейнали очи.
Място за всички в гората има,
дори през студената, дългата зима.

Стефка Николова

КОНЧЕ ВИХРОГОНЧЕ

Имам конче,
бързо вихрогонче
от върбово клонче.
Давам му храница,
хлебец и водица.
Сложих му юздица,
шарена връвчица.
Много то ме слуша.
Щом му кажа „Дий!“
бяга и препуска
през реки и суша,
да го изпревари
други, не допуска.
На селската кушия
на поляна до курия
в галоп излезе пръв.
Браво, мое конче,
с тебе съм юнак,
всекиму съм драг.

Илия Тихов

БЕЗГРИЖНО ДЕТСТВО

Драги Веселушко,
мальк непослушко,
танцувай и играй
в детството безкрай.

Запомни, то едно е,
неповторимо то е.
Сладка до насита
да е мамината пита.

С тате на разходка
на полето, във гората,
на люлките във парка -
за деца е там играта.

Учи се и спортувай,
без страх се налудувай,
да пораснеш ти юнак,
всичко да е в тон и крак.

Това е радост най-голяма
на тате и на мама.
За родината любима
бъдете вий достойни.

Нека нашата родина
е райската градина.
Обичаме я всички:
Хора, животинки, птички.

Илия Тихов

БАБА МЕЦА И МЕДЕЦА

Когато морна баба Меца
седна близо до щуреца
тѝй се вслуша в песента му,
че захърка рано, рано.

Тя забрави за медаца,
дето взе го от Лисеца.
Делвата се прекатури
и заля и новите потури.

Долетяха рой пчелички
със навъсени очички.
Щом съзряха те меда,
стана страшната бея.

Тѝй нажилиха Мецана,
че след тяхната забрана
не помисля за меда
и не ходи във дола.

Анастасия Шахънова

ЖАБКА С ШАПКА

Намери днес малката жабка
на пътя си сламена шапка.
Помисли си: „Туй пък какво е?“
Намерих го - значи е мое!

Дъждец заваля от небето.
Усили се бързо и ето -
Идея дойде и в главата -
да тръгне на път по реката.

Тя искаше вред да пътува
и с другите да си общува.
Обърна в миг малката жабка
овехтялата сламена шапка.

Платно от листенце направи,
от пръчица - мачтата здрава.
И тръгна на дълга разходка
с новата си платноходка.

Понесе я вятърът бавно
към приключение славно.
От сламена прашна находка
заплува днес жабешка лодка.

Марияна Георгиева

КОТЕТО

Малко котенце вървяло
и до локвичка се спряло.
Своя образ то видяло
и от радост засияло.

Мислело, че във водата
е другарят му в играта.
Сърчицето му не трае -
иска му се да играе.

И тогава, в този час,
котето направи... пляс!
В локвичката се намери,
бързичко се начумери.

Беше станала беда -
цялото бе вир-вода.
Но от този весел час
котето стои си в нас.

Вече слуша и не бяга,
вечер в осем то си ляга.
Стана пример в махалата,
но... забрави ли бедата?

Марияна Георгиева

МЕЧТА

Трактор днес видях един
Как ми се прииска
да си имам лъскав, син!
Все за него мисля.

Куп играчки у дома
може да почакаат.
Днес аз имам си мечта -
трактор син в ръката.

Баба каза ми веднъж:
„Невъзможно няма!“
а пък аз, нали съм мъж,
ще послушам баба.

Ще я гушна с две ръце
и ще ѝ разкажа
как го искам от сърце,
колко ми е важен.

този лъскав трактор син.
Все за него мисля.
И нали съм внук любим,
баба ще поиска

да ми купи трактор син
още днес, веднага.
че нали съм внук любим,
а и се налага...

Валя Петрушева

СЪДЪРЖАНИЕ

Прегърни душата ми с любов	3
Незряща	4
<i>Тръгнах си от теб и любовта...</i>	5
Сбогом	5
През погледа на мъжа	7
Белези	7
Откровение	8
Имам цялото време	9
Благодарствена молитва	10
Щастие	11
С дъх на липа	12
Нататък е лесно	13
Магьосник	15
Вместо цветя	16
Пролетно	17
Каприз и суета	18
Миг любов	20
Защото си любов	21
Адрес до поискване	22
<i>Тъй хладни са очите ти...</i>	23
<i>Шепти загадъчният лес в очите...</i>	23
Топлина	24
Любовта е вино лудо	25
<i>По-чиста от сълза на чучулига...</i>	26
Изминах хиляди пътища	27
Сезони на любовта	29
Достоен съм за твоята любов	31
У дома	32
Теменуги	33
Посадих червено мушкато	35
Моите гълъби	37
Розата на двора	38
Селото	39
Светулки в тъмнината	39
Чергата на баба	40

Любов от бащиния дом	41
Молитвата на мама	43
Лалета /Tulipa grandiflora/	44
Завръщане на лястовичките	45
Татко и лозата	46
Балада за бащите	47
Най-светлият, красив и славен празник	48
Билките на Еньо	49
Два хляба	50
Земята българска	51
Търголяс	53
Родната земя	54
Янтра	55
Желана свобода	56
България	57
8 юли 1877	58
Песен за България	59
Вечната българска майка	61
Простори, пътища, пътеки	62
Вълшебство	63
<i>Мечтая за простор и красота...</i>	63
Дъжд	64
Бълбукащ извор	64
Небе	65
<i>Душата ми е птица лекокрила...</i>	66
Аз	66
За любовта	67
Скитникът вятър	68
Пеперуда	69
Разстояние	69
В сънищата търся бряг	70
Потомка	71
Посоки	71
Човекът от земята	72
След слънцето	73
Размисли и прозрения	74
Дяволска игра	75

Неразумна младост	77
Исусе...	78
Пленница	79
Тръбачът	80
Холограмно	81
Вик	81
Промяна	82
Момичето босо	83
Машаби	84
Самотни разходки	85
Изтрезняване	85
По някаква си питомна традиция	87
Колко още?...	88
Размисли	89
Есен - отминаваща младост	90
Кръговрат	91
Дали – или	92
Есен	93
Слепец	95
Равносметка	96
Златна есен	97
Уморих се	98
Моята мисия	99
Родословие	101
Диоген	101
За мен ли си написала, Сафо?	102
Безгрижно детство	103
Петльо кукурига	104
Пухкави снежинки	105
Зима	105
В гората	106
Конче вихрогонче	107
Безгрижно детство	108
Баба меца и медаца	109
Жабка с шапка	110
Котето	111
Мечта	112

„Преплетени чувства“

автори:

Литературен клуб „Вдъхновение“ - гр. Лясковец:

Валя Петрушева, Галина Московска, Емилия Ангелова, Марияна Георгиева, Надежда Павлова, Пламен Капинчев, Тодор Лицов

Литературен клуб „Никола Йонков Вапцаров“ при Военен клуб - гр. Велико Търново:

Албена Стефанова, Ана Стоянова, Антон Цаневски, Елда Живкова, Кина Иванова, Малина Мъглова, Марийка Кирова, Никола Йорданов, Николай Колев, Николинка Тотева, Светланка Богданова, Тамара Драганова, Тодорка Цонева, Цвятко Дечев

Литературен клуб „Асен Разцветников“ - гр. Горна Оряховица:

Анастасия Шахънова, Валентин Ангелов, Велка Валачева, Виолета Василева, Галина Московска, Детелина Стефанова, Диана Стефанова, Димитър Панайотов, Дора Ефтимова, д-р Дочка Василева, Ивелина Цветкова, Илия Тихов, фарм. Катя Иванова, Красимира Кожухарова, Лина Марини, Марика Маркос, Мариола Томова, Нели Петрова, Никола Манев, Николинка Стефанова, Пепа Лазарова, Радка Цекова - Ради, Севдалина Георгиева, Стефан Митев, Стефка Николова, Стефка Токмакчиева, Тотка Валачева, д-р Юлия Хъневска

Издават Община Лясковец и НЧ „Напредък - 1870“ гр. Лясковец

© Росица Петрова, редактор, 2019

© Мариана Крумова, художник, 2019

© Тодор Тонков, дизайн и предпечатна подготовка, 2019

Лясковец, 2019 г.

